

značenje tog pojma kao jednog postojanog i za delanje sposobnog držanja koje se odnosi spram dobrog i lošeg za čoveka - zanemaruje se etos kao stanište u okviru koga je tek moguće ostvarivanje *phronesis*. Ovakvo zanemarivanje pak proizilazi iz osnovnog pitanja kojim je Hajdeger vođen, naime, nalaženja povեսno filozofske tačke s obzirom na koju se može ocrtati jedna fenomenologija života – sve što je bitno jeste da je u domenu praktičkog život sebe raskrio na suštinski način. Praktički um je neskrivenost faktičkog života. *Phronesis* nije prosta refleksija delanja nego je refleksija koja je već uvek u delanju. Međutim, videćemo da je ovo Hajdegerovo zanemarivanje etičkog značenja upravo tačka razilaženja sa Gadamerom, te da se u tome i sastoji Gadamerova “korekcija” Hajdegera.

Problem hermeneutike kao filozofije na taj način ne ukazuje samo i pre svega na povест pojma hermeneutike već i na „onu davnašnju i danas ne stvarno živu tradiciju aristotelovske filozofije. U njoj je postojala takozvana *philosophia practica* (sive *politica*), koja je još nastavila da živi sve do kraja osamnaestog veka. Ona je otvorila sistematski okvir svih 'veština' ukoliko su sve one bile u službi *polis-a*“. Suprotnost koja je određena modernim pojmom nauke, suprotnost teorije i prakse mišljena sa stanovišta antičkog pojma nauke pokazuje se kao nešto ako ne neshvatljivo onda čudno, jer klasična suprotnost je u krajnjoj liniji suprotnost znanja a ne nauke i prakse. Praksa nije niti suprotnost teoriji niti njena primena. Praksa je životno ostavriavanje onoga živog uopšte, način životnosti određenog načina života. Neophodno je, drži Gadamer, vratiti se izvornijem, Aristotelovom, pojmu nauke a time i prakse, jer je i sama teorija praksa – pre svega Aristotelovoj praktičkoj filozofiji.

Aristotelova praktička filozofija, *philosophia antropina*, filozofija o ljudskim stvarima (delatnostima), koja obuhvata etiku, ekonomiju i politiku,